

РЕШЕНИЕ

№ 555

гр. Русе, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ралица Й. Русева

при участието на секретаря Мирослава Т. Пенева
като разгледа докладваното от Ралица Й. Русева Административно наказателно дело № 20234520200984 по описа за 2023 година

Производството е по чл.60 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от „РЕЯ КЕЪР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.Русе, представлявано и управлявано от В. В. Д., против Наказателно постановление № 18- 002021 от 27.07.2022 г. на Директор ДИТ Русе, с което за административно нарушение по чл. 3 ал.1 т. 1 „б“ от Наредба № 5 от 29 декември 2002 г., е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1500 лева. Жалбоподателят моли съда да отмени постановлението като незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона.

Ответникът по жалбата счита същата за неоснователна.

Русенска районна прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, и не взема становище по жалбата.

От събраните доказателства съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

На 24.06.2022 г. била извършена проверка по документи във връзка със спазване на трудовото законодателство от дружеството жалбоподател. При същата било констатирано, че в качеството на работодател „РЕЯ КЕЪР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е командировало работник- Л. П. И. за периода от 18.03.2022 г. до 18.09.2022 г. в Германия с допълнително споразумение към трудовия договор с № 59/14.03.2022 г., което споразумение било подписано на дата 17.03.2022 г. на основание чл.121 а от КТ вр. чл.2 ал.1 от Наредба за

условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги. От страна на проверяващите било заключено, че е осъществено административно нарушение по чл.3 ал.1 т.1 „б“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомление по чл.62 ал.V от КТ, тъй като работодателят не подал до ТД НАП уведомление в тридневен срок за изменение на трудовия договор на лицето. Като дата на нарушението е приета 22.03.2022 г. Същевременно, с протокол за извършена проверка от дата 08.07.2022 г. по повод на тези обстоятелства, било дадено задължително предписание със срок на изпълнение 13.07.2022 г. такова уведомление да бъде подадено от работодателя спрямо упоменатото лице- Л. И.. По тези констатации бил съставен АУАН № 18- 002021 от 08.07.2022 г., сочещ нарушение по чл.3 ал.1 т.1 б от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.V от КТ. Актът е предявен и лично връчен на представляващ, а въз основа на него е издадено обжалваното наказателно постановление.

Приетото за установено се доказва от приложените по делото писмени доказателства и доказателствени средства- АУАН № 18- 002021 от 08.07.2022 г., ПИП № ПР2220364 от 08.07.2022 г., трудов договор № 59/14.03.2022 г., допълнително споразумение към трудов договор, сигнали, отговори на сигнали, доклади.

Анализът на доказателствата налага следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена от лице, което разполага с процесуална легитимация, поради което е допустима. Разгледана по същество, основателна по следните съображения.

Основателно е възражението за допуснато процесуално нарушение поради непосочване на място на извършване на нарушението. Същото е различно от мястото на установяване и неспазването на това изискване е лишило АН и НП е съществен реквизит, който влияе върху обосноваността на изводите.

Относно направените възражения за липса на други реквизити в акта и постановлението като описание на нарушението, съдът не намира същите за основателни. Фактическите обстоятелства са посочени достатъчно ясно, за да се обезпечи реализирането на защитата на жалбоподателя в производството.

Възраженията за изтекли преклузивни срокове също не са основателни, тъй като няма доказателства нарушителят да е бил известен по повод конкретното си бездействие в периода, преди установяването му от проверяващите. Налице са само предположения, въз основа на които не може да се заключи обоснован извод.

Независимо от изложеното, по същество извършването на нарушението не е правилно установено и доказано.

По същество, разпоредбата на чл.3 ал.1 т.1 б. „б“ от Наредба № 5 от 29.12.2022 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.V от КТ, предвижда Уведомлението по приложение 1 да се изпраща и при изменение на трудовия договор, с което се променя длъжността и/или срокът на договора, както и в случаите на чл.121 а ал.1 т.1 от КТ. Такъв случай се явява командироването от български работодател на работник или

служител на територията на друга държава- членка на ЕС. Установените обстоятелства сочат, че е налице командироване от български работодател- жалбоподателя, на работник в Германия. В този смисъл депозирането на уведомлението за допълнителното споразумение пред ТД на НАП е задължително, доколкото има изменение на договора.

Основателно е възражението за неправилно приложение на закона, поради заключението, че нарушението е извършено на 22.03.2022 г., доколкото допълнителното споразумение към трудовия договор е подписано на 17.03.2022 г. и към 22.03.2022 г. не е изтекъл срока на закона, в който работодателят е задължен да уведоми ТД НАП. Към дата 22.03.2022 г. бездействието на жалбоподателя не може да доведе до реализиране на отговорността му, както неправилно е прието от актосъставител и наказващ орган, доколкото същото още не се явява съставомерно. Отделно, основателно също се възражава, че акта за нарушение е съставен на дата 08.07.2022 г., като по отношение на конкретното лице- И., са дадени задължителни предписания в протокол за извършена проверка, със срок на изпълнение до 13.07.2022 г., във връзка с отстраняване на констатираното при проверката- липса на подадено уведомление съгласно приложение № 1 в съответен срок. По този начин на отделно основание е ограничено правото на защита на жалбоподателя в производството, като е елиминирана възможността му да поправи неблагоприятните последици от твърдяното нарушение и да ангажира доказателства във връзка с тези свои действия, които доказателства са безспорно релевантни в настоящото производство с оглед относимата правна квалификация и относимите към отговорността обстоятелства.

От друга страна по същество неизпълнението на това задължение /по Наредбата/ предполага санкциониране на виновните лица в хипотезата на чл.414 ал.ІІІ от КТ- за нарушение по чл.62 ал.ІІІ от КТ/поради развитите по- горе съображения по приложението на материалния закон/. Относимата санкционна разпоредба е именно тази, явяваща се специална по отношение на общите такива и именно тя е приложима. Санкционирането на работодателя по общия ред конкретно също сочи на неправилно приложение на закона в частта на наложеното наказание и налага извод за незаконосъобразност на издаденото НП.

Необходимо е да се подчертае и следното: нормативната уредба налага извод, че когато наказващият орган приема, че е налице нарушение само по Наредба № 5 и се касае само до сключване на трудов договор, следва да наложи наказание единствено ако след даване на предписание по чл.62 ал.ІV от КТ то не бъде изпълнено. В настоящото производство се установява, че е дадено предписание, но не е извършена проверка относно изпълнението му и този факт основателно е изтъкнат от жалбоподателя като аргумент за незаконосъобразност на издаденото НП, както бе отделно посочено по- горе.

Респективно, ако наказващият орган приеме, че е нарушен реда по наредбата в хипотеза на изменение на трудов договор- отново следва да приложи санкциите по чл.414 ал.ІІІ от КТ, защото по същество е нарушен срока по чл.62 ал.ІІІ от КТ. Наредбата по чл.62 ал.V от КТ касае реда за депозиране на уведомлението, като тя не въвежда нов срок, а като акт по приложение на КТ преповтаря срока по кодекса. Не може да се приеме, че при уреден състав на нарушение и свързана с него санкция по КТ, предимство ще има някакъв различен

ред, регламентиран в подзаконов нормативен акт и прилагане на обща административнонаказателна разпоредба, при наличие на специална такава.

По изложените съображения съдът намира издаденото наказателно постановление за необосновано и незаконосъобразно, и подлежащо на отмяна изцяло.

В настоящото производство се претендират разноски- 572 лв. адвокатски хонорар, като с оглед изхода от делото и нормата на чл.63 д от ЗАНН, същите са дължими в пълен размер и следва да бъдат възложени на наказващия орган.

С тези мотиви и на основание чл.63 ал.II т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 18- 002021 от 27.07.2022 г. на Директор ДИТ Русе, с което на „РЕЯ КЕЪР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.Русе, ул.****, представлявано от В. В. Д. с ЕГН *****, за нарушение по чл.3 ал.I т.1 б.“б“ от Наредба № 5 от 29 декември 2002 г. за съдържанието и реда за изплащане на уведомлението по чл.62 ал.V от КТ, на основание чл.414 в ал.I от КТ е наложено административно наказание ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА ДИТ Русе, за заплати на „РЕЯ КЕЪР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.Русе, ул.****, представлявано от В. В. Д. с ЕГН *****, сумата от 572 /петстотин седемдесет и два/ лева за направени в производството разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14- дневен срок от известяването му на страните, пред Русенски административен съд.

Съдия при Районен съд – Русе: _____